

Duha ne moremo omejevati

p. James Smith

Nemški romantični pesnik Friederich Hölderlin je napisal: "Prerokova naloga je, da sam stoji pred Bogom, da nosi breme Božjega odrešenja in ga posreduje tudi drugim."

To plemenito nalogo je vršil Mojzes. V prvem berilu prosi Boga, naj pošlje svojega Duha še nad nekatere. Bog se strinja. Izvemo, da je Duh podarjen sedemdesetim starešinam.

Tudi ko nekaj teh starešin ni prisotnih na srečanju, kjer naj bi bili potrjeni v Duhu, jih je Bog navdihnil v njihovi odsotnosti. Toda človeški zagovorniki Duha se s tem niso strinjali. Če izbrani preroki niso bili pri uradnem imenovanju, ne bi smeli prerokovati. Na to Bog odgovori: "Neumnost! Prerokujejo naj kljub temu!"

Vstopi Jozue. Že od mladih nog pomaga Mojzesu, ureja njegove zadeve, izpolnjuje njegove želje. Mojzesa bi rad zaščitil pred ljudmi, ki mu hočejo vzeti oblast. Zato Jozue pravi Mojzesu, da bi moral biti bolj strog do prerokov.

A Mojzes je pameten starec, ki ve, da Božjega Duha ne moremo omejevati. Če ga stisneš na enem kraju, se ti izmuzne drugje, če ga prikleneš, razlomi vezi. Bolje ga je pustiti, da veje, kjer mu je volja. Mojzes celo prav: "Ali ne bi bilo bolje, da bi prav vsi prejeli Duha?" To je prav to, kar pozneje prerok napove: "Razlil bom svojega Duha nad ljudi, vaši sinovi in hčere bodo prerokovali, celo nad sužnje bom izlil svojega Duha."

Ta psalm je kot ponovitev hebrejskih zapiskov. Janez, Jezusov pomočnik, zveni kot sebični otrok, ki ima vse igrače, kar jih lahko drži, vendar jih kljub temu ne želi deliti. Pritožuje se: "Nekdo, ki ni izmed nas, v tvojem imenu izganja hude duhove. Takoj mu prepovej!" Vendar Jezus pravi: "Nikar ga ne poskušajte ustaviti. Več izganjalcev pomeni manj hudičev. Ker ni proti nam, mora biti za nas. Poleg tega, ko bom vstal od mrtvih, bova jaz in oče poslala Duha vsem na svetu – kot je prerok govoril. Navadite se na to!"

Od Jezusovega časa do danes se ni mnogo spremenilo v verskem dožemanju. Binkoštniki so člani glavnih cerkva. In te drugih niti malo ne marajo. Evangeličani se hvalijo, da so blizu originalnemu evangeliju, izvornemu oznanilu.

Kristjane zbirajo po starodavnem načinu: tako da si pomagajo, poslušajo, kako so izkusili Boga, ustvarjajo skupnost in skrbijo za revne. Zakaj se katoliški voditelji pritožujejo, da so prevzeli njihove črede? Zakaj so presenečeni, da ljudi privlači takšna religija? Bolj smiselno bi bilo, da bi posnemali njihovo uspešno zgodbo.

Vendar se je težko veseliti uspeha drugega. Še posebej, če zmanjšuje tvojo veljavo.

Nekatere države so bile nekoč tako katoliške, da je bilo nepredstavljivo, da bi se nekdo pridružil drugi religiji. Naši voditelji niso videli potrebe po tem, da bi bili pastirji, ki pasejo čredo, ker ta ni mogla nikamor drugam. Potem pa so druge skupine pritegnile k sebi katolike. Drugje so poslušali njihove skrbi in vernike oblikovali v skupine, kjer so si delili oblast in imetje, povezovali njihove rane, hranili lačne in delili Božjega Duha.

Kdo bi si mislil, da bo ta enostavni prijem deloval? Jezus je vedel. To, kar je delal sam, naroča tudi nam. Moramo ga poslušati. Morda še ni prepozno.

vir: <http://celebrationpublications.org>
prevod: Petra Grimani